

KAPTAN GRANT'IN ÇOCUKLARI

~JULES VERNE~

2. ve 3. SINIFLAR İÇİN
ÇOCUK KLASİKLERİ

DENİZDEN ÇIKAN ŞİŞE

26 Temmuz günüydü. Duncan isimli güzel gemi, denizde son hızla ilerliyordu. Bu gemi, İskoçyalı Bay Glenarvan'a aitti. Gemi Glasgow'a dönmekteydi.

O sırada gözcü tayfa, geminin peşinden bir balığın geldiğini haber verdi. Bu, iri bir çekiç balığıydı. Yani köpek balıklarının en yırtıcı olanıydı. Hayvanı kolayca avladılar. Köpek balığını parçalara ayırdılar. Zavallının midesi bomboştu. Herhalde uzun zamandır bir şey yememişti. Ancak dikkatli bakınca bir şey gözlerine ilişti. Bay Glenarvan:

- Gözlerime inanamıyorum! Bu bir şişe, diye bağırdı. Denizde bulunan şişelerden önemli belgeler çıkabilir. Bunu bir güzel yıkayın, sonra da salonda inceleyelim.

Şişe çok kötü görünüyordu. Tıpası da iyice çürümüştü. Binbaşı:

- Yazık, dedi. İçinde kâğıt varsa da, artık okunmaz hale gelmiştir.

Gerçekten de şişenin içinde kâğıtlar vardı. Onları yırtmadan çıkarmak için, dikkatlice kırdılar şişeyi. Birbirine yapışmış, üç kâğıt çıktı şişeden.

Neredeyse yazıların hepsi silinmişti. Kâğıtların biri İngilizce, biri Fransızca, üçüncüsü de Almanca'ydı. Demek ki çok ciddi bir durum vardı ortada. Herhalde yardım isteniyordu. Sonunda, üç kâğıttaki yazılar birleştirildi.

Emin değillerdi. Fakat sanki şöyle bir şey yazıyordu:

"7 Haziran 1862'de, Britanya gemisi, Patagonya sahillerinde battı. İki tayfa ile Kaptan Grant karaya çıktılar. Orada yerlilerin tutsağı oldular. Lütfen yardıma geliniz."

1864 yılıydı. Bu olayın üzerinden tam iki yıl geçmişti. Bay Glenarvan hemen Londra'ya giderek yardım bulmaya karar verdi. Londra'ya gelince gazetelere de haber gönderdi. Kaptan Grant'ın ölmediğini ve yardım istediğini anlattı.

İskoçya'nın Malcolm şatosunda oturan Bay Glenarvan otuz iki yaşındaydı. Uzun boylu, güler yüzlü ve çok cesur bir adamdı. Zengindi ve yoksullara yardım etmeyi severdi. Adamları tarafından da çok sevilirdi. Evleneli

daha üç ay olmuştu. Eşi, Bayan Helena da yirmi iki yaşındaydı.

Bir akşam şatonun kâhyası gelip, Bayan Helena'ya biri kız, diğeri erkek iki çocuğun kendisini görmek istediklerini haber verdi. Çocukların kardeş oldukları bir bakışta anlaşılıyordu. Kız on altı yaşlarındaydı. Uzun süredir acı çektiği belli oluyordu. Elinden tuttuğu kardeşi ise on iki yaşındaydı.

Genç kız, gazetede okudukları ilan üzerine geldiklerini ve Kaptan Grant'ın çocukları olduklarını söyledi. Ve yalvardı:

- Lütfen, ne olur bize anlatın. Babamız yaşıyor mu?

Bayan Helena üzülen cevap verdi:

- Sevgili çocuklar, sizi boşu boşuna umutlandırmak istemem.Umarım bir gün babanıza kavuşursunuz...

Bayan Helena, çocukları bırakmadı. Şato-
da misafir olmalarını istedi. Bu arada onların
hikâyelerini dinledi. Son yolculuğundan bu
yana çocuklar babalarını görmemişti. Çocuk-
lar o zamandan beri sıkıntı ve yokluk içinde
yaşıyorlardı.

Bayan Helena duygulanmıştı. Bütün gece
gözüne uyku girmedi. Kocasını ertesi gün
geliyordu ve getireceği haberler önemliydi.

Sabahleyin araba sesini duyar duymaz
bahçeye, kocasını karşılamaya koştu.

- Edward ne oldu?

- Ne olacak Helena'cığım! Bu adamlarda
hiç acıma duygusu kalmamış. Yazılar iyi
okunmuyormuş. Boşu boşuna para harca-
yamazlarmış. Anlayacağın, kimse yardıma
yanaşmadı.

Bunun üzerine Mary Grant kendini tutamamış olarak bağırdı:

- Babacığım, zavallı babacığım!

Bay Glenarvan şaşırmişti. Karısından kim olduklarını öğrenince üzüntüsü büsbütün arttı.

Bayan Helena, kocasına dönerek:

- Edward, dedi. Bu mektubun elimize geçmesi kader. Demek ki bu zavallıları kurtarma görevi bize verildi. Duncan iyi bir gemi, böyle bir yolculuğa dayanabilir.

Duncan, buharlı bir gemiydi. Kaptan John Mangles hemen kolları sıvadı.

Kaptan John Mangles, otuz yaşındaydı. Çalışkan ve usta bir denizciydi. Bay Glenarvan'a candan bağlıydı. İkinci kaptan Tom Austin ve yirmi beş kişilik mürettebat da güvenilir gemicilerdi.

